

Poštni predal 29

PISMA BRALCEV 29

S parkirišči bi posegli v toplarniški kanal

Delo, 24. marca

V članku z zgornjim naslovom in v prispevku V Novih Jaršah spet bitka za parkirišča (Delo, 25. marca) novinar Petkovšek poroča o dogajanju na terenu, ko se vodijo postopki po zakonu (ZVETL) na sodiščih zaradi določitve funkcionalnih zemljišč k obstoječim objektom. V obeh primerih je izpostavljen glavni problem, to je pomanjkanje parkirišč za potrebe etažnih lastnikov posameznih zgradb, in zadrege na terenu, ki ne omogočajo enostavnih rešitev po željah lastnikov stanovanj.

V nobenem primeru ni izpostavljen odnos do »dokumentacije iz časa gradnje«, ki je reševala nove parcelacije in tudi problematiko parkiranja. Podana je ocena, da v primeru lokacije v Novih Jaršah ta dokumentacija sicer obstaja, naj pa ne bi bila »uporabna«, saj »izhaja iz drugih časov« in uveljavlja nižje standarde (kot so današnje potrebe). Sodna izvedenka urbanistične in geodetske stroke naj bi iznašla »elegantno rešitev« in predlagala parcelacijsko ureditev zelenih površin v »obliki podkve«. Z vsem tem se zavestno krši določila ZVETL!

Ne glede na današnje zadrege prebivalstva v stanovanjskih soseskah je treba izpostaviti, da so zazidalni načrti v sedemdesetih letih, ko so nastali, in na podlagi katerih se je gradilo, upoštevali normativ najmanj 1PM na stanovanje in dodatek za obiskovalce, parkirna mesta pa razporejali stran od

bivalnih stavb, da niso bila okoljsko in zdravstveno moteča glede na hrup ipd. Zato jih danes nikakor ni mogoče »stlačiti« v »funkcionalno zemljišče« posameznega objekta.

Tudi danes velja isti normativ v Pravilniku o minimalnih tehničnih zahtevah za graditev stanovanjskih stavb in stanovanj, Uradni list RS, št. 1/2011, večje opredelitve pa lahko uveljavlja vsakokratni prostorski akt. Ker so prostorski akti vezani na okoljevarstvene učinke, in ker v Ljubljani (in drugod po Sloveniji) beležimo okoljske polucijske presežke (hrup, izpusti v zrak ...), tudi danes veljavni prostorski akti ne morejo (ne bi smeli) okoljsko vzdržno opravičevati višjih parkirnih standardov, pač pa na sodobnejši način izboljševati mobilne razmere in trende.

V primeru Toplarniške ulice je že iz fotografije razvidno, da so tik ob stavbi v uporabi parkirna mesta, iz teksta pa, da jih želijo uporabniki na podlagi razširitve »funkcionalnega zemljišča« razširiti. Ob tem jih nenadejano moti »toplarniški kanal« in mogoče še kakšna druga infrastruktura – kaj pa o vsem pravi »sodni izvedenec« v svojih elaboratih? Pri tem se postavlja vprašanje, kako so ob preureditvah zunanjih površin v stanovanjskih soseskah upoštevani protipožarni predpisi glede intervencijskih in drugih površin za gasilska vozila. Urejanje prostora je multidisciplinarna problematika, nikakor ni primerno problem prilagajanja zunanjih površin po postopkih na sodiščih prepustiti »mešetarjenju« na terenu in v sodnih dvorinah ter posledično povzročati nepreverjene funkcionalne spremembe.

Kar se tiče režima »skupnega funkcionalnega zemljišča« v povezavi z lastništvom – vprašati se je treba, kdo je po dokončanju sosesk skrbel (na primer do leta 1990) za posamezno vrsto zunanjih površin? Gradbena podjetja, ki so soseske samo zgradila, gotovo ne, pač pa občinska podjetja. Iz grafičnega prikaza zemljiškega katastra je vsaj v primeru Nove Jarše razvidno, da je njegova vsebina neurejena in ni v skladu z gradnjami na terenu, kar je zakonska obveza. Še najbolj nazorno je to razvidno na območju severne obvoznice tik ob soseski Nove Jarše, kjer niti država ne poskrbi za pravilno evidentiranje svojih nepremičnin, občina pa še toliko manj. Pomanjkljivega evidentiranja legalnih gradenj (objektov visokih in nizkih gradenj) se ne bi smelo urejati na sodiščih.

Martina Lipnik, univ. dipl. inž. arh.,
Ljubljana